

Texty 4. neděle postní

Vstupní modlitba

Bože, tys poslal na svět svého Syna
a jeho prostřednictvím uskutečňuješ naše vykoupení;
oživ víru svého lidu,
abychom se s oddanou zbožností
připravovali na velikonoční svátky.
Prosíme o to skrze tvého Syna ...

1. čtení– 1 Sam 16,1b.6-7.10-13a

David je pomazán za krále nad Izraelem.

Čtení z první knihy Samuelovy.

Hospodin řekl Samuelovi: „Naplň svůj roh olejem a jdi! Posílám tě k Jesseovi, Betlémanu, protože jsem si vyhlédl krále mezi jeho syny.“ Když (Samuel) přišel a spatřil Eliaba, řekl si: „Jistě tenhle je před Hospodinem jeho pomazaný.“ Hospodin však řekl Samuelovi: „Nevšímej si jeho vzhledu ani vysoké postavy, neboť ho vylučuji. Nedívám se totiž jako člověk; člověk soudí podle zdání, Hospodin však vidí do srdce.“ Jesse předvedl před Samuela sedm svých synů, ale Samuel řekl: „Mezi nimi Hospodin nevyvolil nikoho.“ A zeptal se: „Jsou to již všichni chlapi?“ Jesse odpověděl: „Ještě je nejmladší, ten pase stáda.“ Samuel tedy řekl Jesseovi: „Pošli pro něho, neboť nesedneme k jídlu, dokud sem nepřijde.“ Poslal tedy a uvedl ho: byl plavovlasý, s krásnýma očima a milého vzhledu. Tu řekl Hospodin: „Nuže, pomaz ho; to je on.“ Samuel vzal roh s olejem a pomazal ho uprostřed jeho bratrů. Od toho dne i nadále působil s Davidem Hospodinův duch.

Žalm 23,1-3a.3b-4.5.6

Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.

Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám,
dává mi prodlévat na svěžích pastvinách,
vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout,
občerstvuje mou duši.

Vede mě po správných cestách
pro svoje jméno.
I kdybych šel temnotou rokle,
nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou.
Tvůj kyj a tvá hůl,
ty jsou má útěcha.

Prostíráš pro mě stůl
před zraky mých nepřátel,
hlavu mi mažeš olejem,
má číše přetéká.

Štěstí a přízeň mě provázejí
po všechny dny mého života,
přebývat smím v Hospodinově domě
na dlouhé, předlouhé časy.

2. čtení – Ef 5,8-14

Vstaň z mrtvých, a Kristus tě osvítlí.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

(Bratři!) Byli jste kdysi tmou, ale teď jste světlem v Pánu. Žijte jako děti světla. Ovoce toho světla totiž (záleží) ve všestranné dobrotě, spravedlnosti a (v životě podle) pravdy. Zkoumejte, co se líbí Pánu, a nemějte žádnou účast v těch neplodných skutcích tmy; spíše je (veřejně) odsuzujte. Vždyť (člověku) je hanba už jen o tom mluvit, co ti lidé potají páchají. Všechno, co se odsoudí, ukáže se v pravém světě. Všechno totiž, na co se vrhne světlo, je potom zřejmé. Proto se říká (v Písmu): „Probud' se, spáči, vstaň z mrtvých, a Kristus tě osvítlí.“

Zpěv před evangeliem – Jan 8,12

Já jsem světlo světa, praví Pán, kdo mě následuje, bude mít světlo života.

Evangelium – Jan 9,1-41

Šel tam tedy, umyl se, a když se vrátil, viděl.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš uviděl cestou člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ho zeptali: „Mistře, kdo zhřešil: on sám nebo jeho rodiče, že se narodil slepý?“ Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče, ale mají se na něm zjevit Boží skutky. Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“ Po těch slovech plivl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel mu tím blátem oči a řekl mu: „Jdi se umýt v rybníku Siloe“ – to slovo znamená „Poslaný“. Šel tam tedy, umyl se, a když se vrátil, viděl. Sousedé a ti, kteří ho dříve vídali žebrat, se ptali: „Není to ten, který tu sedával a žebral?“ Jedni tvrdili: „Je to on.“ Jiní říkali: „Není, ale je mu podobný.“ On řekl: „Jsem to já.“ Ptali se ho tedy: „Jak to, že teď vidíš?“ On odpověděl: „Člověk jménem Ježíš udělal bláto, pomazal mi oči a řekl: ‚Jdi k Siloe a umyj se!‘ Šel jsem tedy, umyl se a vidím.“ Ptali se ho: „Kde je ten člověk?“ Odpověděl: „To nevím.“ Přivedli toho bývalého slepce k farizeům. Ten den, kdy Ježíš udělal bláto a otevřel mu oči, byla zrovna sobota. Také farizeové se ho znovu vyptávali, jak nabyl zraku. On jim odpověděl: „Přiložil mi na oči bláto, umyl jsem se a vidím.“ Někteří farizeové říkali: „Ten člověk není od Boha, protože nezachovává sobotu.“ Jiní ale namítali: „Jak by mohl hříšný člověk dělat taková znamení!“ A nemohli se dohodnout. Znovu se tedy zeptali toho slepého: „Co ty o něm říkáš, když ti otevřel oči?“ On odpověděl: „Je to prorok.“ Židé však tomu nechtěli věřit, že byl slepý a že nabyl zraku, až si zavolali rodiče toho uzdraveného slepce a zeptali se jich: „Je to váš syn, o kterém vy říkáte, že se narodil slepý? Jak to, že teď vidí?“ Jeho rodiče odpověděli: „Víme, že je to náš syn a že se narodil slepý. Ale jak to přijde, že teď vidí, to nevíme, a kdo mu otevřel oči, to my nevíme. Zeptejte se jeho. Je dospělý, ať mluví sám za sebe!“ To jeho rodiče řekli, protože se báli židů. Židé se už totiž usnesli, aby každý, kdo Ježíše vyzná jako Mesiáše, byl vyloučen ze synagogy. Proto jeho rodiče řekli: „Je dospělý, zeptejte se jeho.“ Zavolali tedy ještě jednou toho bývalého slepce a řekli mu: „Vzdej Bohu chválu! My víme, že ten člověk je hříšník.“ On

odpověděl: „Zda je hříšník, to nevím, ale vím jedno: že jsem byl slepý, a teď vidím.“ Zeptali se ho tedy: „Co s tebou udělal? Jak ti otevřel oči?“ Odpověděl jim: „Už jsem vám to řekl, ale jako byste to neslyšeli. Proč to chcete slyšet znovu? Chcete se snad i vy stát jeho učedníky?“ Osopili se na něj: „Ty jsi jeho učedník! My jsme učedníci Mojžíšovi. My víme, že k Mojžíšovi mluvil Bůh, o tomhle však nevíme, odkud je.“ Ten člověk jim odpověděl: „To je skutečně divné, že vy nevíte, odkud je – a otevřel mi oči. Víme, že hříšníky Bůh neslyší, ale slyší toho, kdo je zbožný a plní jeho vůli. Od věků nebylo slyšáno, že by někdo otevřel oči slepému od narození. Kdyby tento člověk nebyl od Boha, nic by nedokázal.“ Řekli mu: „V hříších ses celý narodil – a ty nás chceš poučovat?“ A vyhnali ho. Ježíš se dověděl, že ho vyhnali; vyhledal ho a řekl mu: „Věříš v Syna člověka?“ Odpověděl: „A kdo je to, pane, abych v něho uvěřil?“ Ježíš mu řekl: „Viděls ho: je to ten, kdo s tebou mluví.“ On na to řekl: „Věřím, Pane!“ a padl před ním na kolena. Ježíš prohlásil: „Přišel jsem na tento svět soudit: aby ti, kdo nevidí, viděli, a kdo vidí, oslepli.“ Slyšeli to někteří farizeové, kteří byli u něho, a řekli mu: „Jsme snad i my slepí?“ Ježíš jim odpověděl: „Kdybyste byli slepí, neměli byste hřích. Vy však říkáte: `Vidíme.` Proto váš hřích trvá.“

Kázání k 4. neděli postní

Drahé sestry a bratři!

Lidé nemají rádi dlouhé články a mnozí to i přiznají: Nečetl jsem to, je to na mě dlouhé... Mají v oblibě stručný přehled a sami si vyberou, co je zajímavé, a na internetu nebo novinách si nejraději přečtou silně vytištěné věty, protože ty vystihují podstatu článku. V tento čas je naše srdce ochotnější než jindy otvírat se pro duchovní věci, a proto nám o dnešní neděli dává číst jedno z nejdelších evangelií. A mě osobně zarezonovala Ježíšova otázka: Věříš v Syna člověka? Unáhleně bychom mohli odpovědět: Samozřejmě, vždyť jsem pokřtěný, jsem křesťan, jsem katolík! Ale v dnešní situaci to může být otázka „na tělo“. Na tom slepci z dnešního evangelia vidíme, že víra se rodí z hlubokého poznání Ježíše Krista. Ten slepec se dvakrát setkal s Ježíšem, dvakrát jím byl obdarovaný, ale až po druhém setkání vyznal víru v něho.

Při prvním setkání, kdy se na Ježíšův příkaz umyl v rybníku Siloe, ztratil tělesnou slepotu a nabyl světlo pro tělesný zrak. Podruhé se s ním setkal, když ho farizejové po výsledku vyhodili ven. Tehdy ho Ježíš podruhé obdaroval tak, že ztratil duševní slepotu a nabyl světlo pro duchovní zrak. Začal vidět, že Ježíš je Bůh a též začal prožívat hlubokou víru v něho, což vyjádřil i navenek, když řekl: „Věřím, Pane!“ a padl před ním na kolena. Abychom i my mohli Ježíši vroucně odpovědět, rovněž potřebujeme dvojité Boží dar. První jsme dostali při křtu, kdy jsme se podobali slepci, který se na Ježíšův příkaz umyl v rybníku. My jsme byli obmytí křestní vodou a v tom okamžiku jsme se stali Božími dětmi, Ježíšovými bratry a sestrami, dědici nebeského království.

Pán si nás přivlastnil bez našeho vědomí a zamiloval si nás bez našeho rozhodnutí a zásluh. Nyní však, když jsme dospělí, potřebujeme od Krista druhý dar. Spočívá v tom, že ho dokážeme přijmout na základě našeho svobodného rozhodnutí a budeme se radovat z jeho bratrství jako i ze skutečnosti, že jsme dětmi nebeského Otce, dědici jeho království.

Druhé obdarování je projevem hluboké víry. Jasně vidíme, že Ježíšovi nestačí pouze naše víra v to, že jsme pokřtění, že on skutečně žil a zemřel na kříži. To by byla pouze historická víra, informace, kterou máme i tehdy, když věříme, že žil například císař Karel Veliký, nebo Napoleon ikdyž jsme ho neviděli. Ježíš očekává existenciální víru, kterou jsme ochotní celou svou existenci, celý náš život, vložit do jeho rukou a přijat ho jako svou Cestu, Pravdu a Život. Když v této víře kráčíme Ježíši vstříc, můžeme říci: Věřím, Pane. Zde vidíme, jaký je úžasný rozdíl mezi člověkem pouze křtěným a člověkem, který je pokřtěný a má hlubokou víru.

Nevím, jestli si pamatujete na P. Zdeňka Čížkovského OMI, dlouholetého misionáře v jižní Africe. On jednou vzpomínal, jak do jeho farnosti přijela Matka Tereza. Lidé věděli, že P. Zdeněk bude mít určitě příležitost setkat se s Matkou Terezou v osobním rozhovoru, a tak mu napsali různé otázky, na které se měl Matky Terezy zeptat.

Otec Zdeněk vyprávěl, jak všechny dotazy pečlivě připravil na malé lístečky, které pohotově držel v rukou, ale jakmile seděl tváří v tvář této ženě, přepadl ho tak velký pocit hříšnosti, že nebyl schopen slova, že nebyl schopen ničeho jiného, než jen poslouchat, a všechny lístečky zůstaly schumlané v jeho dlani - nepoužité. Na jednu stranu to byl pro něho v jistém smyslu osobní šok, na druhou stranu něco, za co byl ohromně vděčný. „Dost věcí jsem začal vidět jinak,“ říkával a nikdy na toto setkání nezapomněl.

Ano, dostat se do Boží blízkosti nebo do blízkosti těch, ve kterých znatelně přebývá Bůh, s sebou nese velké riziko, že u sebe objevíme něco, co nám vezme dech. Místo dobře, si začneme připadat možná i hůř než jen s blátem na očích. Necouvejme, neutíkejme, protože v tu chvíli jsme právě na správné cestě k duchovnímu prohlédnutí, a raději se rozhlédněme, co pro nás osobně znamená Ježíšovo slovo: „*Jdi se umýt v rybníku Siloe.*“ Přijměme ho do svého života a na jeho otázku odpovíme jasně a jednoznačně: Věřím, Pane! Zůstaňme mu věrní i v této těžké době!